

Arrest

**nr. 51 183 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2010, en van het bevel van 23 augustus 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, wordt op 21 mei 2003 aangetroffen in België.

Op 21 mei 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 december 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2009 werd ingediend door :

S., S. (...) (R.R.: 677030103050)

nationaliteit: India

geboren te R.(...) op 01.03.1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 22.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het overige element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid (dat, indien betrokkene zou terugkeren naar zijn land van herkomst, hij in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven en zou overgeleverd worden aan straatbendes en een speelbal zou worden van politieke, religieuze en andere organisaties) wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Betrokkene haalt aan dat hij reeds in het verleden een asielaanvraag en een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9, al 3 heeft ingediend. Echter, na een grondige controle van het administratief dossier blijkt dat er nooit een asielaanvraag door betrokkene werd ingediend. Eveneens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nooit een aanvraag art 9, al 3 heeft ingediend. Betrokkene diende wel een aanvraag tot regularisatie 9bis in op 15.04.2008 bij de gemeente Hasselt maar aangezien het criterium 2.8A bepaalt dat er sprake moet zijn van een geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een wettig verblijf voor 18 maart 2008, kan deze geloofwaardige poging niet weerhouden worden. Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door getuigenverklaringen, beweert dat hij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, werkwilbig is, reeds op vrijwillige basis heeft gewerkt en verwoedde pogingen onderneemt om de Nederlandse taal te leren), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij verklaart enkel dat hij binnen het jaar een

*arbeidscontract in de fruitteelt kan verkrijgen. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien hij momenteel geen arbeidscontract voorlegt.
(...).”*

Op 23 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 7, al. 1, 1 °: Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(wet van 15.12.1980)

(...).”

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat het opschrift van het verzoekschrift luidt als volgt: *“Verzoekschrift inhoudend een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*.

In de tekst van het verzoekschrift vraagt verzoeker de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de schorsing van de tweede bestreden beslissing.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

In het opschrift van het verzoekschrift wordt vermeld dat het een beroep tot nietigverklaring betreft. Er wordt hierin niet vermeld dat het tevens een vordering tot schorsing betreft. Ingevolge artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 22 december 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat het uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, evenals de schending van het gelijkheidsbeginsel;

Doordat verwerende partij ten onrechte in de bestreden beslissing van 12 augustus 2010 de machtiging tot verblijf aan verzoeker heeft geweigerd.

Terwijl verzoeker in casu wel degelijk in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf en wiens verblijfsstatus aldus wel degelijk geregulariseerd kan worden.

2.1.1.

In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven...."

In casu beschikte verzoeker wel degelijk over een identiteitsdocument, dus over dit onderdeel in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan geen discussie bestaan.

Er kan wel discussie worden gevoerd over wat dient te worden verstaan onder "buitengewone omstandigheden".

In de inmiddels vernietigde Instructienota van 19 juli 2009 heeft de Federale Regering geprobeerd om een concrete uitleg te geven aan wat volgens de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan worden verstaan onder het begrip "buitengewone omstandigheden", dit om aan vreemdelingen die reeds lange tijd op het Belgisch grondgebied verblijven, de kans te geven om hun verblijfsstatus te regulariseren.

Verzoeker had in casu in zijn verzoek tot regularisatie van 22 oktober 2009 twee mogelijke criteria ingeroepen.

Een eerste criterium betrof criterium 2.8A dat onder meer bepaalt dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum vijf jaar bedraagt; EN die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad...of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen."

In casu heeft verzoeker, zonder uiteraard weet te hebben van de Instructienota, in 2008, meer bepaald op 15 april 2008, een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het is voor verzoeker een compleet raadsel waarom in de Instructienota wordt vereist dat een vreemdeling een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen vóór 18 maart 2008. Er is geen enkele objectieve en aanvaardbare verantwoording door verweerster aangegeven waarom enkel vreemdelingen die een geloofwaardige poging hebben ondernomen vóór 18 maart 2008 in aanmerking zouden komen voor regularisatie, terwijl vreemdelingen die dergelijke poging pas voor het eerst ondernemen na deze datum volgens diezelfde instructie aldus niet meer in aanmerking zouden komen voor regularisatie.

In haar motivering stelt verweerster dat verzoeker weliswaar een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijfsstatus te regulariseren, doch louter omwille van het feit dat deze poging zich situeert na de door de Federale overheid opgegeven datum van 18 maart 2008, besliste verweerster om geen rekening te houden met deze poging van verzoeker van april 2008.

Op basis van deze argumentatie dus dat verzoeker geen geloofwaardige poging tot regularisatie had genomen vóór de datum van 18 maart 2008, werd geoordeeld door verweerster dat het criterium 2.8A niet van toepassing was op de situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft te goeder trouw een geloofwaardige poging tot regularisatie van zijn verblijfsstatus ondernomen voordat er sprake was van enige Instructienota, en verzoeker meent dan ook dat hij, gezien zijn verblijf op het Belgisch grondgebied gedurende een termijn van meer dan vijf jaar, evenveel kans dient te krijgen om de gunstmaatregel van de machtiging tot verblijf toegekend te krijgen als een vreemdeling die een poging tot regularisatie van zijn verblijfsstatus heeft ondernomen vóór 18 maart 2008.

In zoverre de Overheid enkel personen wenst te regulariseren die een poging tot regularisatie hebben ondernomen vóór 18 maart 2008 en de personen die slechts na 18 maart 2008 dergelijke poging hebben ondernomen a priori uitsluit van deze mogelijkheid tot regularisatie, louter omdat de poging werd ondernomen na 18 maart 2008, schendt de Overheid volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel...

2.1.2.

Verzoeker heeft zich in het regularisatieverzoek tevens beroepen op het criterium 2.B van de Instructie van 19 juli 2009. Volgens verweerster diende verzoeker daartoe een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen, en slaagt verzoeker hier niet in.

Verzoeker heeft in casu een verklaring voorgelegd van een kandidaat-werkgever, die bereid was om verzoeker tewerk te stellen in het kader van seizoensarbeid. Binnen het jaar na zijn regularisatie zou deze kandidaat-werkgever verzoeker helpen met het verkrijgen van een volwaardig arbeidscontract in de fruitteeltsector.

Verzoeker kan niet begrijpen waarom verweerster zulk een belang hecht aan de voorlegging van een arbeidscontract. Immers de tewerkstelling die wordt aangeboden op het moment dat het arbeidscontract wordt opgesteld, betreft geenzins een zekere en vaste tewerkstelling, precies omwille van het feit dat de uitvoering van dergelijk arbeidscontract totaal afhankelijk wordt gemaakt van een toekomstige en onzekere gebeurtenis, nl. het element of de vreemdeling al dan niet geregulariseerd wordt.

Verzoeker noch de werkgever hebben enig zicht op de datum waarop verweerster een beslissing neemt in verband met het dossier van verzoeker. De Instructienota bepaalde dat enkel de regularisatieaanvragen gedaan tussen 15 september en 15 december 2009 onderzocht zouden worden volgens de criteria zoals voorzien in de Instructienota van 19 juli 2009. Momenteel zijn er nog steeds vele vreemdelingen die wachten op een beslissing van verweerster in verband met hun ingediende regularisatie-aanvraag...

Verzoeker meent dat in deze omstandigheden, waarbij het soms meer dan een jaar duurt eer verweerster een beslissing neemt over een regularisatiedossier, een ingevuld arbeidscontract geen hogere waarde heeft dan een belofte van een kandidaat-werkgever om arbeid te verschaffen aan verzoeker...

Immers gelet op de soms lange duurtijd tussen het indienen van de regularisatie-aanvraag en de beslissing van verweerster is de kans niet uitgesloten dat de plaats van tewerkstelling inmiddels werd ingevuld door een andere werknemer, dat het bedrijf van de werkgever inmiddels failliet is gegaan, en dergelijke....

Als verzoeker een arbeidscontract had neergelegd van één jaar, en verweerster wacht eenjaar eer zij een beslissing neemt in het regularisatiedossier van verzoeker, dan heeft het ingevulde arbeidscontract vanzelfsprekend geen waarde meer.

Verzoeker meent dan ook dat het argument van verweerster, nl. dat verzoeker een ingevuld arbeidscontract had moeten neerleggen in plaats van een belofte van een werkgever tot het verlenen van arbeid, niet kan weerhouden worden om aan verzoeker het voordeel van een mogelijke regularisatie van zijn verblijfsstatus te weigeren.

De beslissing van verweerster is als dusdanig dan ook tot stand gekomen op basis van een willekeurige en inconsequente beoordeling van het dossier. In die zin heeft verweerster de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen geschonden.

Teneinde aan te tonen dat de toenmalige kandidaat-werkgever momenteel, zeggen en schrijven bijna één jaar na het indienen van het regularisatie-verzoek, nog steeds bereid is om verzoeker een plaats van tewerkstelling te verlenen, voegt verzoeker een aantal nieuwe stukken toe aan het dossier, onder meer een verklaring van de algemene bestuurder van de firma H. F. NV en een ingevuld arbeidscontract.

2.2. Besluit

Verzoeker verblijft inmiddels 10 jaren op het Belgisch grondgebied. Hij heeft met andere woorden al 1/3 van zijn leven in België doorgebracht.

Sinds 2000 heeft verzoeker zijn centrum van belangen in België gevestigd. Hij heeft sociale contacten opgebouwd en één van de landstalen aangeleerd, zodat hij zich kan behelpen.

Verzoeker heeft lange tijd op vrijwillige basis klusjes opgeknapt bij verschillende mensen, en het is dankzij deze jarenlange belangeloze inzet dat verzoeker enkele personen heeft gevonden die hem een tewerkstelling willen verlenen indien zijn verblijfsstatus zou worden geregulariseerd.

Verzoeker heeft lang voordat er sprake was van enige Instructienota, een geloofwaardige poging ondernomen om zijn verblijfsstatus te regulariseren. Pas bij het instellen van de Instructienota die nietig werd verklaard, werd duidelijk dat verzoeker een geloofwaardige poging had moeten ondernemen vóór 18 maart 2008, terwijl zijn eerste verzoek om machtiging werd ingediend in april 2008.

Verzoeker meent dat er geen enkel objectief argument bestaat om te verantwoorden waarom aanvragen van vóór 18 maart 2008 wel in aanmerking zouden komen en aanvragen van na 18 maart 2008 niet in aanmerking zouden komen. Met het onderscheid dat verweerster maakt, louter op basis van deze willekeurig gekozen datum, schendt verweerster het gelijkheidsbeginsel.

Verweerster eist dat een arbeidscontract wordt voorgelegd, hetgeen in feite niets meer is dan een "belofte" tot het verschaffen van arbeid indien en voorzover de werknemer-vreemdeling geregulariseerd zou worden.

Er bestaat geen enkele objectieve argumentatie waarom enkel een ingevuld arbeidscontract zou kunnen weerhouden worden als element voor regularisatie. Een contractbelofte zoals bijgebracht door concludant heeft een even grote bewijswaarde als een ingevuld arbeidscontract.

Verweerster eist dat vreemdelingen in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een arbeidscontract voorleggen, als deze vreemdelingen willen geregulariseerd worden op basis van criterium 2.9. Vervolgens duurt het bijna een jaar eer verweerster een beslissing neemt in verband met de regularisatie-aanvraag. Indien verzoeker een arbeidscontract had neergelegd in oktober 2009, geldig voor één jaar, dan had een "positieve" beslissing van verweerster in augustus 2010 tot gevolg gehad dat verzoeker eigenlijk nog twee maanden mocht werken bij de kandidaat-werkgever.

Verzoeker toont aan dat, zelfs na verloop van één jaar, er nog steeds verschillende personen zijn die verzoeker een plaats van tewerkstelling wensen te bieden.

Verzoeker meent dan ook dat de weigeringsbeslissing van verweerster gesteund is op onjuiste en ongegronde motieven en om die reden gebrekkig is gemotiveerd.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook beleefd om het beroep dat door verzoeker werd ingesteld ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen, evenals de schorsing te bevelen van het bevel om het grondgebied te verlaten, meegedeeld aan verzoeker op 23 augustus 2010."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, maar dat verzoeker zich beperkt tot een algemene bewering dat aanvragen met een geloofwaardige poging tot wettig verblijf van vóór 18 maart 2008 verschillend behandeld worden dan aanvragen met een poging van ná 18 maart 2008. Verwerende partij meent dat het loutere feit dat de instructie voorziet in de datum van 18 maart 2008 wat de datum van het regeerakkoord is, op zich geen discriminatoire situatie vormt. Bovendien heeft verzoeker zich beroepen op het criterium 2.8A waaruit blijkt dat hij op de hoogte was van de voorwaarden gesteld in deze instructie. Verwerende partij meent dat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat een verklaring van een kandidaat-werkgever gelijkgesteld kan worden met een arbeidscontract, stelt verwerende partij dat de bewoordingen van het criterium 2.8B van de instructie duidelijk zijn en het voorleggen van een arbeidscontract vereisen. De bestreden beslissing heeft dit dan ook op een correcte wijze aangegeven. Gezien verzoeker zich op dit criterium steunde, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat hij wist dat er een arbeidscontract moest worden voorgelegd om te voldoen aan het ingeroepen criterium.

Inzake de formele motiveringsplicht repliceert verwerende partij dat aan de voorschriften van de wet van 29 juli 1991 voldaan is nu een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verwerende partij concludeert dat het feit dat verzoeker reeds tien jaar in België zou verblijven, niets afdoet aan de vereisten gesteld in de criteria 2.8A en 2.8B. Evenmin is zijn integratie een voldoende voorwaarde om in aanmerking te komen voor regularisatie.

4.3. In de repliekmemoirie handhaaft verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en vult hierbij het volgende aan:

"1. WAT BETREFT DE SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL

Volgens verweerster kan er enkel sprake zijn van schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

Welnu, in casu is verzoeker slechts één van de vele personen die in het kader van de lang aangekondigde regularisatiecampagne van de Federale Overheid zijn huidige illegale verblijfsstatus wenst te regulariseren.

De Federale Overheid kondigde op een gegeven moment aan dat zij voornemens was om personen die langdurig illegaal op het Belgisch grondgebied verbleven (meer dan vijfjaren), een kans te geven om hun verblijfsstatus te regulariseren.

Het duurde tot 19 juli 2009 eer de personen die mogelijks in aanmerking kwamen voor regularisatie (waaronder verzoeker), op de hoogte werden gebracht van de criteria die de Federale Overheid wenste te gebruiken bij de toekenning van een regularisatie.

In onderdeel 2.8A van de instructienota werd opgenomen dat in aanmerking kwamen voor regularisatie: "de vreemdeling(en) die voorafgaand aan zijn (hun) aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft(hebben) dat minimum vijf jaar bedraagt; EN die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een

wettig verblijf in België heeft (hebben) gehad... of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen "

Aangezien verweerster zelf aangeeft dat zij verzoeker reeds op 21 mei 2003 heeft gezien naar aanleiding van een vreemdelingencontrole, lijkt het voor verzoeker niet meer dan evident en vaststaand dat verzoeker minstens sinds 21 mei 2003 ononderbroken op het Belgisch grondgebied heeft verbleven. Verweerster sluit verzoeker echter uit van de mogelijkheid van regularisatie, louter omwille van het feit dat diens geloofwaardige poging om zijn verblijfsstatus te regulariseren (door middel van een verzoek tot machtiging van langdurig verblijf conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) dateert van na 18 maart 2008. nl. van 15 april 2008.

Verzoeker was, net zoals vele van zijn lotgenoten, in afwachting van de criteria die de Federale Overheid zou uitvaardigen met het oog op een eventuele regularisatie van zijn verblijfsstatus.

Hij kon, net zoals zijn lotgenoten, op het moment van het indienen van zijn aanvraag in april 2008, onmogelijk weten dat de Federale Overheid meer dan een jaar later de beslissing zou nemen om alle vreemdelingen die een geloofwaardige poging hadden ondernomen om hun verblijfsstatus te regulariseren vóór de datum van 18 maart 2008, de mogelijkheid tot regularisatie aan te bieden, en deze mogelijkheid uit te sluiten voor de personen wiens eerste aanvraag tot regularisatie dateerde van na de periode van 18 maart 2008.

Verzoeker die, net zoals zovele andere vreemdelingen wiens verblijfsstatus nog niet geregulariseerd werd, reeds gedurende meer dan vijf jaren op het Belgisch grondgebied verblijft, wordt thans ingevolge de willekeurige beslissing van de Federale Overheid uitgesloten van elke mogelijkheid tot regularisatie, louter omdat hij een eerste poging tot regularisatie van zijn dossier heeft ondernomen na de door de overheid vooruitgeschoven datum van 18 maart 2008, doch voor de datum waarop de overheid de criteria heeft bekendgemaakt volgens dewelke personen in aanmerking konden komen voor een regularisatie van hun dossier.

Verzoeker is van oordeel dat in de gegeven omstandigheden geen objectief verklaarbaar onderscheid wordt gemaakt tussen zijn specifieke situatie en de situatie van andere vreemdelingen die eveneens lange tijd op het Belgisch grondgebied verblijven, doch wiens eerste aanvraag tot regularisatie dateert van vóór de door de Federale Overheid naar voor geschoven datum van 18 maart 2008.

Verzoeker meent dat het gepast zou voorkomen indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende vraag zou voorleggen aan het Grondwettelijk Hof:

" Schendt het criterium 2.8A zoals geformuleerd in de Instructienota van de Federale Overheid de artikelen 10, II en 191 van de Grondwet, doordat zij vreemdelingen die voorafgaand aan hun aanvraag een ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar kunnen aantonen, van de mogelijkheid tot regularisatie van hun dossier uitsluit indien en voorzover zij een geloofwaardige poging tot regularisatie van hun dossier hebben ondernomen na 18 maart 2008 (maar vóór de datum van bekendmaking van de zogenaamde "Instructienota", daar waar de mogelijkheid tot regularisatie wel wordt gegeven aan vreemdelingen die meer dan vijfjaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijven, en een geloofwaardige poging tot regularisatie hebben ondernomen vóór 18 maart 2008?"

De datum van 18 maart 2008 is een totaal willekeurig gekozen datum, op basis waarvan de Federale Overheid thans kunstmatig een onderscheid heeft gemaakt wat betreft vreemdelingen die in aanmerking komen voor een regularisatie en vreemdelingen die a priori uitgesloten worden van deze gunstmogelijkheid.

Verzoeker ziet zich in zijn rechten benadeeld, doordat hij, louter op basis van het willekeurig gekozen criterium van de Federale Overheid, ook al verblijft hij reeds meer dan vijfjaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied, de mogelijkheid tot regularisatie van zijn verblijfsstatus aan zijn neus ziet voorbijgaan.

2. WAT BETREFT DE BELOFTE TOT REGULARISATIE MITS VOORLEGGING VAN EEN ARBEIDSCONTRACT

Verzoeker heeft in het kader van zijn regularisatie-aanvraag eveneens het criterium 2.8B ingeroepen.

Volgens verweerster impliceert zulks dat verzoeker een arbeidscontract diende neer te leggen met een geldigheid van minstens één jaar.

Als verweerster expliciet de neerlegging van een arbeidscontract eist en geen genoegen neemt met de belofte tot arbeid die verzoeker reeds voorheen heeft neergelegd, dan wenst verzoeker uiteraard gevolg te geven aan dergelijk verzoek van verweerster. Verzoeker heeft samen met zijn beroep tot nietigverklaring een aanvullend stuk neergelegd, nl. een arbeidscontract voor onbepaalde duur (40 uren per week).

Verzoeker handhaaft evenwel zijn uitleg zoals uiteengezet in het verzoekschrift tot hoger beroep, nl. het voorleggen van een arbeidscontract houdt niet meer of niet minder in dan een "arbeidsbelofte" onder opschortende voorwaarde van het verkrijgen door de aanvrager van een regularisatie van zijn verblijfsstatus en een arbeidsvergunning.

Indien verzoeker een arbeidscontract had neergelegd in oktober 2009, geldig voor één jaar, dan had een "positieve" beslissing van verweerder in augustus 2010 tot gevolg gehad dat verzoeker eigenlijk nog maximaal twee maanden mocht werken bij de kandidaat-werkgever.

De toelating van verzoeker tot de arbeidsmarkt is in de eerste plaats afhankelijk van het bekomen van een regularisatie van zijn verblijfsstatus en in de tweede plaats afhankelijk van het verkrijgen van een arbeidsvergunning. Als deze twee condities niet volbracht zijn, heeft het voorleggen van een arbeidscontract geen enkele zin.

In casu wist verzoeker uiteraard niet met zekerheid of zijn verblijfsstatus geregulariseerd zou worden. Verzoeker was van mening dat hij vanwege de Federale Overheid, ingeval van regularisatie van zijn verblijfsstatus, enkele maanden de tijd zou krijgen om een dossier in te dienen teneinde een arbeidsvergunning te verkrijgen. Het opmaken van een arbeidscontract vormde alsdan slechts één van de formaliteiten die verzoeker alsdan op het eerste verzoek van verweerder had kunnen uitvoeren.

In de Instructienota werd volgende bepaling opgenomen:

"De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt 2.8 B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar."

Na lezing van deze passage meende verzoeker dat hij, vermits hij zich beriep op het criterium 2.8B, een voorlopige verblijfsvergunning van één jaar zou ontvangen en vervolgens binnen het jaar ervoor moest zorgen dat hij effectief gewerkt had, hetgeen voor verzoeker geen enkel probleem vormde.

Verzoeker zet zijn argumentatie terzake kracht bij, door thans wel degelijk een arbeidscontract voor onbepaalde duur voor te leggen. Verzoeker meent dan ook dat hij wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor een regularisatie van zijn verblijfsstatus.

3- SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoeker wenst in antwoord op het standpunt van verweerder te verduidelijken dat in casu NIET de formele motiveringsplicht wordt gehekelde, want het is duidelijk dat verweerder argumenten naar voor heeft geschoven op basis waarvan zij haar beslissing tot weigering van een regularisatie van het dossier van verzoeker heeft genomen.

Verzoeker meent evenwel dat er wel degelijk een schending bestaat van de materiële motiveringsplicht; Volgens verzoeker heeft verweerder op basis van willekeurige en foutieve argumenten een beslissing genomen, waardoor de belangen van verzoeker ernstig worden geschaad.

Verzoeker handhaaft dan ook zijn beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid van 12 augustus 2010, waarin het verzoek om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd geweigerd aan verzoeker."

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker vroeger nooit een asielaanvraag heeft ingediend of een regularisatieaanvraag voor 18 maart 2008 zodat hij niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8A van de vernietigde instructie, dat de lokale verankering van verzoeker niets afdoet aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging daartoe en dat verzoeker geen aanspraak kan maken op toepassing van het criterium 2.8B omdat verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

Waar verzoeker aanvoert dat er *“discussie (kan) worden gevoerd over wat dient te worden verstaan onder ‘buitengewone omstandigheden’*”, merkt de Raad op dat deze kritiek van verzoeker niet dienend is, nu zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en de motieven van de beslissing enkel de gegrondheid van zijn aanvraag betreffen. De buitengewone omstandigheden spelen enkel in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag en deze fase is *in casu* niet meer aan de orde, gezien de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag aanvaard werd.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers kritiek gericht is tegen de motieven op grond waarvan zijn aanvraag ongegrond werd verklaard. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij volgende elementen aanvoerde inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- verzoeker verblijft sedert 2002 onafgebroken in België;
- hij heeft bij aankomst in België een asielaanvraag ingediend;

- hij heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van het vroegere artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en daarna een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit nieuwe verzoek wordt ingediend op basis van de instructie van 19 juli 2009;
- verzoeker onderneemt verwoede pogingen om de Nederlandse taal te leren, heeft in België een sociaal netwerk uitgebouwd en probeert werk te zoeken in de fruitteeltsector: hij heeft op vrijwillige basis bij verschillende werkgevers gewerkt en hij maakt zich sterk dat hij binnen het jaar een arbeidscontract in de fruitteelt kan verkrijgen indien zijn verblijfssituatie geregulariseerd wordt;
- verzoeker meent dat hij voldoet aan de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009;
- de stukken die verzoeker voorlegt betreffen verzoekers paspoort, een Indisch "Police clearance certificate", een geboorteakte, een huurovereenkomst, getuigenverklaringen waaronder een werkbelofte voor seizoensarbeid in de fruitpluk, een inschrijvingsattest voor de wachtlijst voor lessen Nederlands in het schooljaar 2009-2010.

In de bestreden beslissing wordt over deze elementen het volgende overwogen:

- *"Echter, na een grondige controle van het administratief dossier blijkt dat er nooit een asielaanvraag door betrokkene werd ingediend. Eveneens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nooit een aanvraag art 9, al 3 heeft ingediend. Betrokkene diende wel een aanvraag tot regularisatie 9bis in op 15.04.2008 bij de gemeente Hasselt maar aangezien het criterium 2.8A bepaalt dat er sprake moet zijn van een geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een wettig verblijf voor 18 maart 2008, kan deze geloofwaardige poging niet weerhouden worden. Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A."*;
- *"De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door getuigenverklaringen, beweert dat hij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, werkwilgig is, reeds op vrijwillige basis heeft gewerkt en verwoede pogingen onderneemt om de Nederlandse taal te leren), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."*
- *"Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij verklaart enkel dat hij binnen het jaar een arbeidscontract in de fruitteelt kan verkrijgen. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien hij momenteel geen arbeidscontract voorlegt."*

4.4.1. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk in het verleden een geloofwaardige poging heeft ondernomen om geregulariseerd te worden, namelijk door zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 april 2008, en dat het een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt dat met deze aanvraag geen rekening wordt gehouden omdat enkel aanvragen van voor 18 maart 2008 in aanmerking komen.

Verzoeker ontkent niet dat, in tegenstelling tot wat hij in zijn aanvraag vermeldde, hij geen asielaanvraag heeft ingediend en geen aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling in de bestreden beslissing steunt op de stukken van het dossier.

Waar verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aanhaalt en verduidelijkt dat in het algemeen de categorie vreemdelingen die een aanvraag tot verblijf heeft ingediend voor 18 maart 2008 en de categorie die slechts daarna voor het eerst een aanvraag heeft ingediend, verschillend wordt behandeld, merkt de Raad op dat de instructie, waarin dit onderscheid gemaakt wordt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie om een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te voeren, en evenmin om de Raad ertoe aan te sporen een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, zoals verzoeker vraagt in de repliekmemoire. Deze instructie is immers reeds uit het rechtsverkeer verdwenen.

In de bestreden beslissing wordt wel verduidelijkt dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van deze instructie zal blijven toepassen. In dit verband wijst de Raad er vervolgens op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In het middel brengt verzoeker echter geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn persoonlijke situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werd behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan daarom niet worden aangenomen.

4.4.2. Verzoeker voert aan dat hij een verklaring heeft voorgelegd van een kandidaat-werkgever en dat hij niet begrijpt waarom dit niet volstaat en waarom er zulk belang wordt gehecht aan het voorleggen van een arbeidscontract. Een arbeidscontract zou volgens verzoeker ook geen zekere en vaste tewerkstelling betreffen omdat dit afhankelijk is van een toekomstige gebeurtenis, namelijk de regularisatie van verzoeker. Verzoeker meent dat een ingevuld arbeidscontract geen hogere waarde heeft dan een werkbeloofte. Verzoeker meent dat dit dan ook niet kan worden aangewend als reden om de regularisatie te weigeren. Verzoeker voegt een ingevuld arbeidscontract toe bij huidig verzoekschrift.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en zich steunt op een correcte feitenvinding.

Uit de bijlagen bij zijn aanvraag blijkt dat verzoeker een werkbeloofte heeft voorgelegd maar geen arbeidscontract. De vaststelling in de bestreden beslissing steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een werkbeloofte niet voldoet om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van een arbeidscontract. Verzoekers aanvraag vermeldt uitdrukkelijk de criteria voorzien in de vernietigde instructie. Verzoeker was er dus van op de hoogte dat voor een eventuele toepassing van dit welbepaalde criterium een ingevuld arbeidscontract gevraagd werd. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot dit motief is gekomen.

Waar verzoeker aanvoert "*Indien verzoeker een arbeidscontract had neergelegd in oktober 2009, geldig voor één jaar, dan had een "positieve" beslissing van verweerster in augustus 2010 tot gevolg gehad dat verzoeker eigenlijk nog twee maanden mocht werken bij de kandidaat-werkgever*" maakt hij niet duidelijk op welke wijze deze commentaar een kritiek inhoudt op de motieven van de bestreden beslissing, of aantoonst dat de motieven van de beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een niet correcte feitenvinding.

De omstandigheid dat verzoeker bij huidig verzoekschrift een ingevuld arbeidscontract daterend van 16 september 2010 voorlegt, doet hieraan geen afbreuk. Dit arbeidscontract dateert van na de bestreden beslissing, zodat verwerende partij bij het nemen van de beslissing hiermee geen rekening kon houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

4.4.3. Er wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris en een andere mening heeft over de stukken die hij heeft neergelegd, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde hierover kennelijk onredelijk is. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen en hierover heeft geoordeeld dat ze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf. De Raad meent dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van de overige door verzoeker aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4.5. Zoals reeds overwogen in punt 4.4.1. van dit arrest, is er geen reden om de prejudiciële vraag vermeld in de repliekmemorie te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Verzoeker wenst dat gevraagd wordt of het criterium 2.8.A van de instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Deze instructie werd echter reeds vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 en is bijgevolg uit het rechtsverkeer verdwenen. Een prejudiciële vraag zou derhalve geen voorwerp hebben en is alleszins niet onontbeerlijk om tot een uitspraak te komen in deze zaak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET